

Ний-вжзрастната с белоснежния си показалец винаги сочи идеала на индивидуалния живот на бореца. Сочи и гледа все напред без да се смее.

Тя се казва Любов към идеала на живота. Хората я наричат Любов към призванието.

Втората гледа винаги показалеца на Любовта, винаги се смее, но все въздържано.

Тя се казва Вярa в смисла на живота. Хората я наричат просто Вярa.

Третата, която върви най-подир пази усмивката на Вярa на своите устни, но при всека по-голяма стръмнина на пътя все по-въздържано се смее, секаш иска да каже пътника: „какво се чумериш, ей сега ще излезем пак на равно!“ Тя е немирна сестрица. Носи една шибалка и когато най-много се кирка, удря драгливото, кокалясто магаре. То поскокне, яздачът охне, а немирницата по-силно се разсмива ...

Тя се казва Надежда в добрия изход на трудното пътуване към вечността. Хората я наричат несериозна надежда, защото ни разсмива, кога сме най-много затруднени.

Името на магарето е търпение. Хората го наричат прилежание, твърда воля, упоритост ...

Търпение подкрепено от любов към идеала на живота, от вяра в неговия смисъл и надежда за успехите на верните съпътници по вечния път. С тях далече се отива, с тях всичко се постига. Те отвеждат работника при твореца, за да си получи заплатата. А тя е тъй голяма, че мнозина работници са полудявали от радост при получаването ѝ,

Историята ни разправя, че един такъв работник в банята извикал като луд: „Еврика“! Джордано Бруно, Муции Сцевола ... и много други като тях, вероятно са били подлудени от тази божа заплата, от това намерено дарене, че кладите са ги разсмивали,

Щастието, което не мерено получава всеки човек за смислено изживян живот — ето заплатата за всичките му мъжки и страдания. Който иска друго е нещастник; защото не разбира, че усмивката на това щастие е най-сладко и най-леко склапя очи за сетен път.

Щастливец е само този, който умре в лудо щастие. Но не земно, а небесно щастие, което е светилник по стръмния път към свръхвечното съвършенство. Великите хора не се гневят на околните, защото знаят, че всички сме хора, че не всички сме еднакви: едни са първи, други втори, ... а има и такива, които стоят по-долу и от някои гадове. Душата на щастливите хора е душа на утрешния човек. Душата на изтласканите от вечния път е душа на добитък, който с завист ще изчака целото движение на човечеството.